

PEYGAMBERLER HAKKINDA TARTIŞMAYIN!*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi hakka hamdihî, nahmedühû bi-cemîi mehâmidih... Ve's-salâtu ve's-selâmü alâ hayri halkihî seyyidinâ muhammedin ve âlihî, ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'd: Fa'lemû eyyühe'l-ihvân, feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh, ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem, ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ, ve külle muhdesetin bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fî'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

لَا تُغْزَى مَكَّةُ بَعْدَ الْيَوْمِ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ

(حم . حب . طب . قط . ك . ض . ت . حسن صحى ح عن الحارث بن مالك)

RE. 474/11 (*Lâ tuğzâ mekketü ba'de'l-yevmi ilâ yevmi'l- kıyâmeti.*)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi, ihsanı, ikramı dünya ve âhirette sizlerin ve bizlerin üzerimize olsun...

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Peygamber SAS Hazretleri'nin mübarek hadîs-i şeriflerinden bir demet okuyup tefeyyüz etmek üzere, namazın arkasından şu mescidde cem olmuş bulunuyoruz. Allah_u Teâlâ Hazretleri bizi Peygamber Efendimiz'in şefaatine nâil eylesin... Sünnetini ihyâ edenlerden eylesin... Ahirette de kendisine komşu eylesin...

Bu hadîs-i şeriflerin okunmasına ve izahına geçmezden önce, Peygamber SAS Efendimiz'e sevgimizin, saygımızın, bağlılığımızın bir nişanesi olmak üzere ve onun âlinin, ashâbının, etbâının, ahbâbının ruhlarına ayrı ayrı hediye olsun diye; sâir enbiyâ ve mürselîn ve cümle evliyaullah ve mukarrabînin ruhlarına ve hâsseten Ümmet-i Muhammed'in mürşidleri olan verese-i enbiyâ, ulemâ-i muhakkıkîn, sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyyemizin ruhlarına hediye olsun diye;

Eseri cem etmiş bulunan Gümüşhaneli Ahmed Ziyâeddîn Efendi Hocamız'ın, kendisinden feyiz aldığımız Mehmed Zahid Kotku Hocamız'ın ruhuna ve bu hadîs-i şerifleri bize kadar nakletmiş olan hadîs alimlerinin ve râvilerin ruhlarına hediye olsun diye;

İçinde yaşadığımız beldeleri, mallarını, canlarını ortaya koyarak, "Allah Allah" diye diye cihad edip fetheylemiş olan fatihlerin, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin, muvahhid askerlerin ruhlarına hediye olsun diye;

İçinde toplandığımız caminin bânîsi İskender Paşa'nın ve bu camiyi bugüne kadar ayakta tutan, tamir eden, tecdid eden kimselerin kendilerinin ve geçmişlerinin ruhlarına hediye olsun diye;

Uzaktan ve yakından bu hadîs-i şerifleri dinlemek üzere şumescide cem olmuş olan siz kardeşlerimizin de ahirete göçmüş bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhlarına hediye olsun diye;

Yaşayan biz müslümanların da Rabbimiz'in rızasına uygun ömür sürüp, mes'ud ve bahtiyar olup, iman-ı kâmil ile âhirete göçüp, Rabbimiz'in huzuruna sevdiği, razı olduğu kullar olarak varmamıza sebep ve vesile olsun diye, buyurun bir Fâtiha üç İhlâs- ı şerif okuyalım, öyle başlayalım!

.....

a. Bundan Sonra Mekke'ye Savaş Açmayın!

Okuduğumuz hadîs-i şerifler *Râmûzü'l-Ehâdîs* isimli hadis mecmuasının 474. sayfasında, geçen hafta kaldığımız yerden 11. hadîs-i şerifle devam edeceğiz inşallah... Bu sayfa bitince öbür sayfaya geçeceğiz.

Bu okuduğum hadîs-i şerifi Ahmed ibn-i Hanbel, Taberânî, Dârakutnî, Hâkim ve Tirmizî rivayet etmiş; daha başka kaynaklarda da var ve Tirmizî (*hasenün sahîhun*) diye hasen ve sahîh hadîs olduğunu beyan eylemiş.

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:¹

لَا تُغْزَى مَكَّةُ بَعْدَ الْيَوْمِ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ

(حم . حب . طب . قط . ك . ض . ت . حسن صحى ح عن الحارث بن مالك)

RE. 474/11 (*Lâ tuğzâ mekketü ba'de'l-yevmi ilâ yevmi'l- kıyâmeti.*)

(*Lâ tuğzâ mekketü*) “Mekke’ye gaza edilmez, savaş açılmaz, hücum edilmez, (*ba'de'l-yevm*) bugünden itibaren...”

“Kendisinin bu hadîs-i şerifi îrâd buyurduğu zamanından itibaren, (*ilâ yevmi'l-kıyâmeti*) kıyamet gününe kadar...”

Mekke-i Mükەرreme, Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin yeryüzünde en şerefli beldesidir. Şerefi Hz. Âdem Atamız zamanından başlar. İnsanların Allah’a ibadet etmek için yapmış oldukları ilk mescid oradadır.

¹ Tirmizî, *Sünen*, c.VI, s.147, no:1536; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.343, no:19041; Hâkim, *Müstedrek*, c.III, s.727, no:6633; Tahâvî, *Şerhü'l-Maânî*, c.III, s.325, no:5044; Hamîdî, *Müsned*, c.I, s.260, no:572; Taberânî, *Mu'cemü'l- Kebîr*, c.III, s.3335; İbn-i Kâni', *Mu'cemü's-Sahâbe*, c.I, s.469, no:281; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IX, s.214, no:18566; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.XIV, s.490, no:38066; Şeybânî, *el-âhâd ve'l-Mesânî*; Hâris ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.201, no:34660; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVI, s.228, no:16662.

İbrâhim AS Kâbe-i Müşerrefe'yi, onun mahallinde tekrar tecdîden bina etmiştir. Kâbe-i Müşerrefe, Peygamber SAS Efendimiz'in zamanından bugüne kadar da el-hamdü-lillah o şerefiyle, o mübarekliğiyle hâlâ kıblemiz olarak durmaktadır. Allah-u Teâlâ Hazretleri gitmeyenlere gitmek, ziyaret etmek, umreler, haclar yapmak nasip eylesin... Gidenlere tekrarını ihsan eylesin...

“—Kâbe'ye hücum edilmez, cihad edilmez.”

Bazı alimler burada şerhte diyorlar ki; “Cihad etmeyin!” mânâsındadır. “Bu beldenin kendisi mübarektir, ahalisi mübarektir; bu belde ahalisine savaş açmayın, burada mücadele etmeyin!” demektir.

Zaten ayet-i kerîmelerle de sabittir ki orada savaş edilmez. “Mescid-i Haram'da savaş edilmez, cihad edilmez.” mânâsına gelmektedir. Tabii Allah-u Teâlâ Hazretleri o beldeyi kıyamete kadar hıfz edecektir de âhir zamanda kıyamet alâmetleri başladığı zaman; mü'minler yeryüzünde azalacak, kıyamet alâmetleri başlayacak, o zamana dair Mekke'yle ilgili bazı haberler de var, o ayrı.

Mekke-i Mükerreme, bizim kiblegâhımızdır; Mescid-i Haram içindedir. Mescid-i Haram'ın içinde Kâbe-i Müşerrefe vardır. Kâbe-i Müşerrefe, mü'minlerin kiblegâhıdır.

Medine-i Münevvere, Peygamber Efendimiz'in vefat ettiği yerdir. O ayrı bir şehir, o da mübarektir. Kâbe-yi Müşerrefe'nin etrafındaki Mescid-i Haram'da kılınan bir namazın, yapılan bir hayrın sevabı yüz bin mislidir. Öyle şerefli ki, o mübarek belde yapılan bir hayrın, ibadetin, namazın ve sâirenin sevabı yüz bin misli fazla olur. Peygamber Efendimiz'in meşidinde bin misli fazla olur.

Bir de Kudüs'ümüz vardı; Allah tekrar kurtarsın. Mü'minlere, mü'minlerin eline versin... Bizim zamanımızda –biz ziyaret edemedik– yahudilerin eline geçti; eskiden hacılar gittiği zaman bir de Kudüs-ü Şerif'i ziyaret eder, öyle giderler gelirlerdi.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bütün istilaya uğramış İslâm diyarlarını müslümanlara tekrar ihsan eylesin... Kâfirlerin zulmünden, tasallutundan kurtarsın...

b. Peygamberler Arasında Kıyaslama Yapmayın!

Bu ikinci hadîs-i serif, Efendimiz SAS Hazretlerinden Ebû Hüreyre tarafından rivayet olunmuş, Buhârî'de ve Müslim'de yer alan bir hadîs-i şeriftir. Efendimiz tavsiye buyuruyor:²

² Buhârî, *Sahîh*, c.XI, s.222, no:3162; Müslim, *Sahîh*, c.XII, s.76, no:4376; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.I, s.309, no:353; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.448, no:11458; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.507, no:32373; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XVI, s.237, no:16684.

لَا تَفْضِلُوا بَيْنَ أَنْبِيَاءِ اللَّهِ فَإِنَّهُ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ
 فَيَصْعَقُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ
 شَاءَ اللَّهُ، ثُمَّ يُنْفَخُ فِيهِ أُخْرَى فَأَكُونُ أَوَّلَ مَنْ
 بُعِثَ فَإِذَا مُوسَى أَخِذُ بِالْعَرْشِ فَلَا أَدْرِي أَحْسِبُ
 بِصَعْقَةِ يَوْمِ الطُّورِ أَمْ بُعِثَ قَبْلِي وَلَا أَقُولُ إِنَّ
 مُحَمَّدًا أَفْضَلُ مِنْ يُونُسَ بْنِ مَتَّى

RE. 474/12 (*Lâ tüfaddilû beyne enbiyâi'llâhi, feinnehû yünfehu fi's-suri feyes'aku men fi's-semâvâti ve men fi'l-ardı illâ men şâallah; sümme yünfehu fîhi uhrâ feekûnü evvele men bu'ise, feiza mûsâ âhizün bi'l-arşi felâ edrî ehûsibe bi-sa'kati yevmi't-tûri? Em buise kablî? Ve lâ ekülü inne ehaden efdalü min yünüse'bni mettâ*)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

(*Lâ tüfaddilû beyne enbiyâi'llah*) “Allah’ın Peygamberleri arasında; ‘Şu daha üstündür, bu daha üstündür...’ diye tafdil yapmayın, üstünlük münakaşası yapmayın. “

Çünkü bu haset, rekabet meydana getirir. Birisinin daha faziletli olduğunu söylerken ötekinin şânına noksan gelecek bazı sözler sarf etmeyi, günaha girmeyi sağlar, insanı o duruma düşürebilir.

“—Allah’ın Peygamberleri; hepsini kabul ederiz, hepsini severiz, hepsine hürmetimiz vardır.” dememiz gerekiyor. Peygamber Efendimiz böyle emir buyurmuş.

Muhterem kardeşlerim!

Hani şu insanlık birlik beraberlik arıyor, aradaki ihtilafları halletmek istiyor filan; İslâm dini, onu sağlamış olan bir dindir. Bizim dinimiz bütün peygamberlere hürmeti bize emrediyor. İşte Peygamber Efendimiz de burada duyduğunuz gibi, bu hadîs-i şerifinde de buyurmuş.

Hz. İsa hıristiyanların hürmet ettiği kimse, aynı zamanda bizim Peygamberimiz, aleyhi’s-selâm, Allah şefaatine nâil etsin... Sonra Hz. Musa AS, yahudilerin hürmet ettiği kimse. Nitekim yahudilere eskiden Musevî denirdi; Mûsa’ya mensub demek. Hıristiyanlara da İsevî denirdi; İsa’ya mensub demek...

Biz o peygamberlere, o kavimlerden daha saygılıyız, daha bağlıyız. Neden daha bağlıyız? Çünkü onlar, o peygamberlerin razı gelmeyeceği durumlara düştüler. O peygamberlerin memnun olmayacağı sözleri söylediler, itikatlarında yanlış işler yaptılar. Hz. İsa, Allah’ın kulu ve peygamberi iken, “Allah’ın oğlu” dediler hâşâ sümme hâşâ!

Hz. İsa buna razı mı? Değil.

Hz. İsa böyle mi söylemiş? Hayır.

Zaten hıristiyanların içinde de, “Hz. İsa kuldur.” diyenler var. İznik Konsülü’nde oturmuşlar, kalkmışlar, konuşmuşlar görüşmüşler, milattan

325 sene sonra, papazlar böyle bir karara varmışlar. “Şu İncilleri yakalım, şunlar kalsın, şu akideyle mücadele edelim.” diye Ya’kubîleri, bilmem şunları bunları düşman ilan etmişler. Onlar da hıristiyan olduğu halde, “Allah’ın kulu” diyenleri devreden çıkarmışlar.

Yanlış, kendileri yanlış, yaptıkları işler yanlış. Bizim sevgimiz daha sağlam, bizim düşüncemiz daha doğru, bizim saygımız daha yerli yerinde, daha mantıkî, daha akıllıca; biz hepsini toplamışız. O halde akılları varsa, hakikaten iyilik istiyorlarsa bize gelmeleri lazım, hepsinin müslüman olmaları lazım, çünkü bizim dinimiz hepsini birleştiriyor.

Efendimiz hadîs-i şerifinde buyurmuş ki:

(Feinnehû yünfehu fi’s-suri) “İleride kıyamet kopacak, İsrafil AS sura üfürecek, kıyamet kopacak. *(Fesa’ike men fi’s-semâvâti ve men fi’l-ard)* Bu sura üflendiği zaman, yeryüzünde ve semada olan ne varsa hepsi düşerler; *(illâ men şâa’llâh)* Allah’ın dilediği kimseler müstesna...”

Tabi semâvatta, arzda melekler filan da var, bu insanlardan ayrı mahlûklar da var. Allah’ın dilediği mahlûklar, yaratıklar müstesna; ötekiler düşerler, ölürler.

(Sümme yünfehu fîhi uhrâ) “Sonra İsrafil AS sura bir kere daha üfürür, insanlar kabirlerden ba’s olunurlar. Cümle mevta kabirlerinden ba’s olurlar, kalkarlar. *(Feekûnü evvele men buise)* İlk kalkan ben olurum.”

Kabirden ilk kalkan Peygamber Efendimiz olacak. Şerefi dolayısıyla her şeyde en önde

giden olacak, cennete de ilk giren olacak. Ama tevazuundan ve “İnsanlar kendisinin faziletini bildiklerinden, ona dayanarak başka Peygamberleri küçük düşürücü sözler söyleyip de kavga gürültü çıkarmasınlar.” diye tavsiye ediyor.

Peygamberler arasında ayırım yapmamalarını tavsiye ediyor.

İlk önce kendisi kalkacak.

(*Feizâ*) “Bir de bakacağım ki, (*mûsâ âhizün bi'l-arşi*) Mûsa AS Arş-ı Âlâ'nın direklerine yapışmış. (*Felâ edrî e husibe bi-sa'kati yevmi't-tûri*) Bilmiyorum acaba Tur Dağı'na çıktığı günkü o düşüşünden itibaren mi hesap oldu da oraya yapıştı? (*Em buise kablî*) Yoksa benden önce mi ba's olundu, bilmiyorum; onu öyle Arşa tutunmuş göreceğim.”

(*Ve lâ ekülü inne muhammeden efdale min yûnüse'bni mettâ*) “Muhammed'in Yunus ibn-i Mettâ'dan daha faziletli olduğunu ben söylemem.” diyor.

Yunus AS'ın müstesna bir peygamberliği vardır. Peygamberler geldikleri zaman kavimlerine hep itirazlar olmuş, hep karşı çıkmışlar, hep eza cefa etmişler. Meselâ Firavun, Mûsa AS'a bin bir türlü eza cefa eylemiş, kavmini kovalamış ve sâire... İsa AS öyle...

İbrâhim AS mancınıkla ateşe atılmış; daha başka peygamberlerden bazıları, peygamber olarak gönderildiği halde şehid edilmiş.

Bu insanlar; kendilerine gelen nasihatçilerin, pak peygamberlerin, temiz insanların, Allah elçilerinin sözlerini genellikle dinlememişler de şeytana uymuşlar, ayrı işler yapmışlar ama Yunus AS'ın kavmi müstesna... Ahalisi ona inanmış ve Allah da onları büyük nimetlerle mütelezziz etmiş; Yunus AS'ın müstesna bir durumu var; onun methi başka.

Peygamber Efendimiz bu hadîs-i şerifte böyle buyuruyor. Kendisi bütün peygamberlerin en üstünüdür, seyyidü'l-enbiyâ ve'l- mürselîn'dir. Fakat hepsinin peygamberlikleri aynıdır. Hepsi Allah'ın peygamberi olduğu için rütbece peygamberdir, hepsine saygı göstermek lâzım. Ama Allah-u Teâlâ Hazretleri kimisini kimisinden mertebe olarak –insanların hiçbirisi zaten birbirine eşit değil– üstün kıldığı gibi, bizim Peygamberimiz SAS'i de insanların ve peygamberlerin en üstünü kılmıştır.

Cennette bir makam vardır ki, Makâm-ı Mahmûd derler; o makama hiçbir kul çıkamayacak, bir kişi çıkacak. O makam başka hiçbir kula nasip olmayacak, o makam Peygamber Efendimiz'in makamıdır. Bu hadîs-i şeriflerle sabit...

İşte burada bir şey ortaya çıkıyor kardeşlerim, hadîs-i şerifleri bilenler tam bilmeli. Hadîs-i şerifleri okuyanlar, öteki o konudaki hadîs-i şeriflere de muttalî olmalı. Tek bir hadisi okuduğu zaman, o hadîs-i şerifin nâsihi vardır, mensuhu vardır, evvelce söylenmişliği vardır, sonradan söylenmişliği vardır.

Peygamber Efendimiz yirmi üç sene peygamberlik yaptı. Peygamberliğinin ilk devresinde söylediği bir söz, sonraki bir fütühat, kendisine ihsan olunmuş olan bir mertebe, bir dereceden önce söylenmiş olduğu için, o başka türlü olur, ondan sonraki daha başka türlü olabilir. İşte buna dinde fakîh olmak derler. İnsan dinin bütün delillerini bilip de hükmü ona göre vermeli.

Bir hadise dayanırsa, tek bir âyete dayanıp da galiba şu şöyle derse olmaz. Çünkü o âyet vardır, öteki âyet vardır. Asıl bilginler hepsini birden göz önünde tutarlar, dinin hükmünü öyle söylerler. Onları bilmediği zaman insanlar hata ederler.

Biliyorsunuz Süleyman Çelebi, Mevlid yazarı Rh.A de Mevlid’i neden yazmış diye Latîfî tezkiresinde anlatırken diyor ki:

“—Ulu Cami’de vaizin birisi çıktı; peygamberlerin hiçbirisini ötekisine tafdil etmeyin, hepsi eşittir.” diye vaazını o konu üzerinde teksif etti.

Ama orada bir alim Arap vardı; Arap diyarından demek ki... Anlaşılan şimdiki gibi zaman zaman geliyorlarmış. Kalktı ayağa, gayet güzel delillerle, âyetlerle, hadîs-i şeriflerle Peygamber Efendimiz’in seyyidü’l-evvelîn ve’l-âhirîn olduğunu güzelce anlattı.” “—İşte ben de onun üzerine Peygamber Efendimiz’in faziletini bildirmek için bu *Mevlid*’i yazdım.” demeye getiriyor. “*Mevlid* kitabını yazmasının sebebi odur.” diye onu menkıbe ile anlatıyor. Peygamber Efendimiz, peygamberlerin en üstünüdür. Bütün Peygamberler peygamber olduğu için hürmete

şâyândır, hiçbirisinin aleyhinde bulunmak bize yakışmaz, hepsini kabul ederiz. Allah'ın bütün peygamberlerine iman etmişiz, bunu Amentümüzde de belirtiyoruz:

أَمَنْتُ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ
الْآخِرِ وَبِالْقَدَرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ مِنَ اللَّهِ تَعَالَى
وَالْبَعْثُ بَعْدَ الْمَوْتِ حَقٌّ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ

(Âmentü bi'llâhi ve melâiketihî ve kütübihî ve rusulihî ve'l- yevmi'l-âhiri, ve bi'l-kaderi hayrihî ve şerrihî mina'llâhi teâlâ, ve'l- ba'sü ba'de'l- mevti hakkun, eşhedü en lâ ilâhe illa'llâh ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlüh)

[Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, ahiret gününe, kadere, hayır ve şerrin Allah'tan geldiğine inandım. Öldükten sonra dirilmek haktır. Şehadet ederim ki, Allah'tan başka ilâh yoktur ve şehadet ederim ki Muhammed SAS Allah'ın kulu ve rasûlüdür.] diye, kadere de iman ettiğimizi beyan ediyoruz.

Bizden evvel gelen kitapları da inkâr etmiyoruz, bizim Peygamberimiz'den evvel gelmiş peygamberleri de inkâr etmiyoruz. Ama her Peygamberin bir devri var, devir Peygamber Efendimiz'in devri...

Peygamber Efendimiz, “Eğer Musa AS sağ olsaydı bana tâbi olurdu.” diyor. Kendisi önceden vefat etmiş; “Eğer sağ olsaydı bana tâbi olurdu.”

diyor. Çünkü devir, Peygamber Efendimiz'in, devr-i Muhammedî.

Peygamber Efendimiz'in devri olunca, o devirde herkesin inanıp ona tâbi olması lazım! Onun için de bu hakikatleri gören insanlar Avrupa'da, Amerika'da, Japonya'da, muhtelif yerlerde bugün İslâm'a geliyorlar. İslâm'ın gerçek din olduğunu, bu zamanın dini olduğunu anlayıp kendisi ehl-i kitap da olsa, Musevî de olsa, İsevî de olsa Peygamber Efendimiz'e haklı olarak ikrar getirip müslüman oluyorlar.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizlere dinimizin kıymetini bilmeyi nasip eylesin... Dinimizin emirlerini öğrenmeyi ve onları tutmayı nasip eylesin...

c. Saç ve Sakalı Boyamak

Bu hadîs-i şerif de sakalları, saçları boyamakla ilgili bir hadîs-i şeriftir. Enes RA'dan Deylemî rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:³

لَا تُغَيِّرُوا هَذِهِ الشُّعُورَ فَمَنْ كَانَ مُغَيِّرَهَا لَا مَحَالَةَ
فَلْيُغَيِّرَهَا بِالْحِنَاءِ وَالكَتْمِ

(الديلمى عن أنس)

³ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V. s.17, no:7314; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VI, s.670, no:17324; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVI, s.234, no:16676.

RE. 474/13 (*Lâ tugayyirû hâzihi'ş-şüûra, femen kâne mugayyirehâ lâ mehâlete, felyugayyirhâ bi'l-hinnâi ve'l-ketemi.*)

(*Lâ tugayyirû hâzihi'ş-şüûra*) “Bu kılları, saçların rengini boyamayın, değiştirmeyin!”

Beyaz beyaz kalsın, ne olur? Sakal beyaz olsun, saç beyaz olsun, bıyık beyaz olsun.

(*Femen kâne mugayyirehâ lâ mahalete*) “Muhakkak bir boyamak isteyen varsa. “İlla boyamak istiyorsanız, (*fel-yugayyirhâ*) o boyamak isteyen kişi onu boyasın; (*bi'l-hinnâi ve'l-ketemi*) kına ve ketem denilen ile boyasın!”

Bu ketem denilen madde, biraz siyahlık verici bir maddeymiş. Kınayla karıştırılınca demek koyulaştırıyor. Onunla kına yakmak gibi; saçları öyle boyamayı tavsiye etmiş.

Başka bir hadîs-i şerifinde:

“—Beyaz kılları yolmayın, çünkü onlar nurdur.” buyuruyor. Bazıları; “Ay beni ihtiyar gösteriyor!” diye cımbızla çekerler, yolarlar; yolmaya lüzum yok.

d. Secdede Gözlerinizi Yummayın!

Bu da Deylemî'nin Enes RA'dan rivayet ettiği hadîs-i şerif. Secdede gözleri kapatmamak ile ilgili.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

⁴ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.18, no:7317; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.465, no:19807; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XVI, s.234, no:16675.

لَا تُغْمِضُوا أَعْيُنَكُمْ فِي السُّجُودِ فَإِنَّهُ مِنْ فِعْلِ

الْيَهُودِ

(الدليمى عن أنس)

RE. 475/1 (*Lâ tuğmidû a'yüneküm fi's-sücûdi, feinnehû min fi'li'l-yehûd.*)

(*Lâ tuğmidû a'yüneküm*) “Gözlerinizi kapatmayın! (*Fi's-sücûd*) Secdelerde, secde esnasında gözlerinizi kapatmayın! (*Feinnehû min fi'li'l-yehûd*) Çünkü yahudiler böyle yapar, gözlerini kapatır öyle secde ederlerdi. “

Siz öyle yapmayın, gözleriniz açık dursun, (*Allàhu ekber*) dediğiniz zaman, secdede gözünüz açık bulunsun. Ayakta da kapatmak yok; ayakta da gözlerin secde mahalline bakacak, ama açık olacak.

Allahu a'lem bu gözlerin kapatılmaması meselesi şundandır ki, insanlar çeşit çeşit duygulara kapılırlar, gözlerini kapattıkları zaman çeşit çeşit hayaller görürler, zihin daha çok dağılır. O bakımdan gözler kapatılmıyor; “Bulunduğu yer belli olsun, akli oraya buraya dağılmasın, hayallere, vehimlere dalmasın.” diye gözler kapatılmıyor.

e. Cahiliye Devrinde Ölen Babalarınızla Övünmeyin!

İbn-i Abbas RA râvisi, Ahmed ibn-i Hanbel'de var, Tayalisî kitabına almış.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

لَا تَفْتَخِرُوا بِأَبَائِكُمُ الَّذِينَ مَوْتُوا فِي الْجَاهِلِيَّةِ
فَوَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَمَا يُدْهَدُهُ الْجَعْلُ بِمَنْخَرِيهِ
خَيْرٌ مِنْ أَبَائِكُمُ الَّذِينَ مَاتُوا فِي الْجَاهِلِيَّةِ

(ط. حم. ع. ن. ابن عباس)

RE. 475/2 (*Lâ teftehirû bi-âbâikümü'llezîne mâtû fi'l-câhiliyyeti; feve'llezî nefsî bi-yedihî, lemâ yüdehdihü'l-cu'alü bi-menhıreyhi, hayrun min âbâikümü'llezîne mâtû fi'l-câhiliyye.*)

(*Lâ teftehirû bi-âbâikümü'llezîne müvvitû fi'l-câhiliyyeti*) “Cahiliye zamanında, o kötü akide üzerinde, daha İslâm gelmemiş, yanlış inançlar üzerinde ölen babalarınız ile övünmeyiniz. (*Feve'llezî nefsî bi-yedihî*) “Nefsim kudreti elinde olan Allah’a yemin olsun ki, (*lema yüdehdihü'l-cualü bi-menhıreyhi*) onun iki burun deliği içine konulmuş, oralarda bulunan kurtçuklar, (*hayrun min âbâikümü'llezîne mâtû fi'l-cahiliyye*) o halde ölmüş olan babalarınızdan daha hayırlıdır.”

⁵ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.301, no:2739; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.349, no:2682; İbn-i Adiy, *Kâmil*, fi'd-Duafâ, c.II, s.305; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.IV, s.286, no:5129; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.87, no:2578; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XIII, s.91, no:5775; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.260, no:1305; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVI, s.235, no:16679.

Peygamber Efendimiz ashâbına söylüyor; ashâbı kendisine iman etmiş kimseler ama onların babaları putlara tapıyorlardı, Mekke'nin müşriklerinden idiler, İslâm'ı bilmiyorlardı, bâtıl bir din üzerinde idiler.

Onlarla övünüp; “Benim babam şöyle asildi, ben şu kabiledendim, ben bu kabiledendim.” diye birbirlerine onlarla övünüp iftihar etmelerini bu hadîs-i şerifte yasaklıyor. Onlarla övünmeyin! Onların imanları yok ki, onlarla ne övüneceksiniz?

Övünecekseniz; (*Ve bi-fadli'llâhi, ve bi-rahmetihî, febi-zâlike felyefrahû*) “Allah'ın fazl u keremiyle, takvâsıyla, verdiği imanla, salih amelleri işlemekle övünün!”

Bunlarla övünmek lazım. Başka şeylerle övünmenin bir faydası yok. Hele hele ahirete kâfir olarak, müşrik olarak göçmüş olan kimselerin Allah indinde bir kıymeti, bir değeri yok ki, onlarla övünsünler.

Bu dedelerle, babalarla, ecdat ile soy sop ile övünme Araplarda fevkalade kuvvetliydi. O kuvvetlilik dolayısıyla bazıları; “Biz asiliz.” derlerdi, ötekilere tepeden bakarlardı. Halbuki İslâm insanlar arasında bir beraberlik, bir eşitlik, bir sevgi getiriyor. Kabile reisiyle, kabilenin içindeki bir fakir şahsı, falanca zengin ağa ile filanca işçiyi, köylüyü hepsini kanun karşısında eşit hale getiriyor. Her insana bir değer veriyor. Soy sop ile övünmeyi yasaklıyor.

Bu devam ettiği takdirde İslâm'ın temel mantığına aykırı olacağından bu hadîs-i şerifte bunu bildirmiş.

Sahabeden bir zât ki adını biliyorum ama söylemeyeyim, Bilal-i Habeşî Selman-ı Farisi Hazretleriyle aralarında biraz münakaşa olmuş. İnsanlar yapmasa iyi ama;

“—Seni kara kadının oğlu seni!” demiş.

Bilal-i Habeşî, Habeşli ya, “Seni kara kadının oğlu!” diye bir söz sarf etmiş. O da Peygamber Efendimiz’e bildirilince, onu söyleyen şahsı çağırıyor diyor ki:

“—Sen böyle mi dedin? Senin içinde cahiliye devrinden kalma bir huy kalmış. Sen öyle bir adamsın ki içini tam temizleyememişsin, cahiliye devrindeki bir kötü huy senin içinde kalmış. Çünkü bir insanı annesinin babasının rengiyle, karalığıyla esmerliğiyle ayıplıyorsun. Asil olmamasıyla ayıplamaya çalışıyorsun, köle demek istiyorsun. Senin içinde cahiliye âdeti kalmış.” diyor.

Çünkü İslâm, insana insan olarak değer vermiştir. Hepsini değerli sayar.

Şu camide bakın hepimiz diz çökmüş oturmuşuzdur. Safbağladığımız zaman içimizde kimler vardır?

Bazen gazetelerde resimleri görürsünüz, bu filanca devletin başkanı, bu filanca ülkenin başbakanı, bu bilmem ne paşası, bu bilmem nesi; herkes Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin ibadetinde, huzurunda eşit olarak, yan yana oturuyorlar, yan yana ayakta duruyorlar, aralarında hiç mevki makam farkı görünmüyor. Hepsi Allah-u Teâlâ Hazretlerine secde ediyorlar.

Çünkü bütün insanlar kardeştir. Çünkü esas itibariyle bütün insanların arasında fark yoktur. İslâm bunu getirmiştir. Hem de insanların uzun kavgalar, savaşlar, iç harpler, darplar, çekişmeler, vuruşmalardan sonra; işte yeni, Yirminci Yüzyıl'da toparladıkları şeyleri 1400 yıl önceden getirmiştir.

Ne mutlu, el-hamdü lillâh bizi müslüman eylemiş; bizi böyle müslüman etmiş. Müslümanlığının kıymetini bilip ona uygun yaşayanlara ve iman-ı kâmil ile göçenlere ne mutlu!

Bize gelince; biz de umumiyetle hakikaten İslâm'ı hazmetmiş bir milletiz. Bizde soy sop ile fazlaca övünme yoktur, az az var. Biraz Doğu Anadolu'da bazı yerlerde ağalık, beylik filan var amagenellikle maarif sistemimiz de öyle tanzim edilmiştir.

Çoban bile okusa, bakarsın genel müdür olur, bakarsın bakan olur. Bir köylü de okusa bakarsın atom alimi olur. Fakir bir insanın çocuğu yetişir, tahsil görür, bakarsın yüksek bir mevkiye çıkar; zengin bir şahsın çocuğu da okumamışsa, o da cahil kalabilir. Bizde böyle el-hamdü lillâh...

Avrupalı seyyahlardan bir tanesi, Osmanlılar zamanında gelmiş görmüş Kanuni devrinde Osmanlıların o zamanki Avrupa'ya göre gayet ileri durumda olduğunu, diyor ki;

“—Burada ne güzel; bir insan kabiliyeti nisbetinde yükselir. Kabiliyetli mi, işte ilerler, yükselir yükselir, ilerler gider. Bizde öyle midir; asilzadelerin ahmak ve budala çocuklarını, babasının hatırı için yüksek mevkilere getiririz.”

Kendisi, yani seyyah öyle diyor. Avrupa'yı, kendisini tenkit ederek, bizde ne fenadır adet, asilzadelerin aptal da olsa, ahmak da olsa çocuklarını yüksek mevkilere hatır için getiririz, diyor.

Bizim dinimizde Peygamber SAS Hazretleri buyuruyor ki:⁶

إِذَا وُصِدَ الْأَمْرُ إِلَىٰ غَيْرِ أَهْلِهِ فَانْتَظِرِ السَّاعَةَ

(بخ. عن أبي هريرة)

ME. 131 (*İzâ vüsside'l-emru ilâ gayri ehlihî*) “İşler ehli olmayan insanların uhdesine verilince, onların üzerine yüklenince, yamanınca; (*fe'ntaziri's-sâah*) o zaman kıyametin kopmasını bekle!”

Bizde esas olan işi ehline vermektir, kim ehilse ona verilir. Hatta Mekke fethedildiği zaman, Peygamber Efendimiz, Kâbe-i Müşerrefe'nin içine girmek istedi. Hani resmine baktığımız zaman altın kapısı var ya; duvarı üstünde kapı, merdiven dayanarak giriliyor. O Kâbe-i Müşerrefe'nin içine girmek istedi. Anahtarı da bir müşrikin elinde.

Mekke'de, savaşarak içeriye girdiler, anahtar bir Mekkelî müşrikin elinde. Peygamber Efendimiz geldi, Mescid-i Haram'a girdi ama, Kâbe'nin de kapısını açıp içine girip orada namaz kılmak istiyor. Anahtarı istedi; anahtar da usûlen bir sülalenin elinde bulunuyor; anahtarın sahibi de girmiş, evine kapanmış, anahtar vermek istemedi.

⁶ Buhârî, *Sahîh*, c.I, s.33, no:59; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XIV, s.210, no:38422; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV, s.127, no:2927.

Hiz. Ali Efendimiz gitti, yakasını topladı;

“–Ver Şu anahtarını!” dedi.

Çünkü galip olarak girmişler, Mekke-i Mükerrreme’yi fethetmişler. Anahtarını vermemek ne demek?

Pazusu kuvvetli; yakasını dürdü, sarstı, anahtarını elinden aldı. Geldi, Kâbe-i Müşerreffe’yi açtı. Peygamber Efendimiz ve sahabesi Kâbe-i Müşerreffe’nin içinde Őükür namazları kıldılar, Mekke’nin fetholunması için namazlar kıldılar.

Hiz. Ali Efendimiz de anahtar elinde ya, dedi ki;

“–Yâ Rasûlallah! Müsaade buyur, bundan sonra bu Kâbe-i Müşerreffe’nin anahtarını taşıma vazifesi, anahtarını bulundurma vazifesi, açma kapama vazifesi benim üzerimde olsun!” dedi.

“–Emanetleri ehillerine veriniz.” âyet-i kerîmesi indi.

O sırada o âyet-i kerîme inince Peygamber Efendimiz, Hiz. Ali Efendimiz’e dedi ki;

“–O anahtarını götür, o aileye ver. “

Hiz. Ali Efendimiz de;

“–Başüstüne!” dedi. Gitti o aileye; demin yakasını paçasını tutup sarsarak aldığı anahtarını bu sefer:

“–Buyur, al anahtarını geriye.” diyerek verdi. Adam Őaşırdı; “Bunu niye veriyorsun?” dedi.

“–Âyet indi.” dedi. “Bu iş hakkında ayet-i kerîme indi. Emanetini ehline vermemiz emrolunuyor, bu da sizin eskiden beri taşımakta olduğunuz bir vazifeydi; onun için anahtarını Peygamber Efendimiz size vermemi istedi.” dedi, verdi.

Adam bu hadiseden o kadar duygulandı ki ondan sonra müslüman oldu, Müslümanlığa girdi.

İslâm böyle; mansurken, muzafferken, güç kuvvet sahibiyken, elinde her türlü imkân varken ve düşünün ki Allah'ın arslanı, Peygamber Efendimiz'in damadı Hz. Ali RA istiyor anahtarı da, Peygamber Efendimiz diyor ki:

“—Sahibine ver! Anahtar hangi ailede duruyor idiye ona ver!” Emanetleri ehline vereceğiz.

Peygamber Efendimiz diyor ki;

“—Vallahi Muhammed'in kızı Fâtıma velev hırsızlık etse ona da hırsızlığın cezasını veririm, elini keserim!”

Efendimiz'in vazife anlayışı böyle. Biz hep bu vazife anlayışına sahip olmalıyız.

Birisi böyle bir cezaya çarptırılacak birisi için geldi de:

“—Yâ Rasûlallah! Böyle bir insanı cezaya çarptırmasanız!” filan gibi rica etti.

Peygamber Efendimiz:

“—Sen Allah'ın cezalarından bir ceza, hudutlarından birhududun ifasını kaldırmak için mi şefaatchi olmak istiyorsun? Öyle şey yapma!” dedi.

Bizim dinimiz böyledir. Bizim dinimizin yüceliğini insan okudukça anlar ama okumazsa, bilmezse, dışarıdaki hıristiyan propagandasına kapılırsa; çöl kanunu sanır, bilemez. Evet, çölden çıkmıştır ama çöle nur inmiştir de onun için çıkmıştır. Allah-u Teâlâ Hazretleri onu oradan çıkarmıştır onu.

Allah-u Teâlâ Hazretlerinin vahyi olduğu için her şeyi güzeldir. Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi dinimizin kıymetini bilenlerden eylesin...

Biz biliyoruz tamam, bilmesek camiye gelmeyiz. Asıl camiye gelmeyenlere anlatın, asıl camiye getiremediğiniz çocuklarınıza anlatın. Çocuklarınızı müslüman yetiştirmeye çalışın.

Nasıl olsa şimdi bizim işimiz mühim bir iş değil, neden?

Hepiniz zaten dini seviyorsunuz, imanı seviyorsunuz, hadîs-i şerifi seviyorsunuz, Kur'ân-ı Kerîm'i seviyorsunuz, ibadeti seviyorsunuz da kalkmışsınız pazar günü gezmeye gitmemişsiniz, sinemaya gitmemişsiniz, gençler maça gitmemiş, oynamaya gitmemişler hadîs dinlemeye gelmişler. Bu bir şey değil!

Dışarıdaki kalabalıklar ne olacak?

Dışarıda dini bilmeyen, abdesti bilmeyen, evlendiği halde gusülden haberi olmayan, haramı helali bilmeyen, İslâm'ın emirlerini bilmeyen, imanı bilmeyip de kâfir olarak ölecek olanlar var. Onlara İslâm'ı tebliğ edelim, etmemiz lazım. Onlara, bizim ulaşamadığımız yere sizin ulaşmanız lazım. Çevrenize İslâm'ı, duyduklarınızı anlatmanız lazım. İyi öğrenmeniz ve iyi öğretmeniz gerekiyor.

Allah hepimizi din yolunda çalışan insanlar eylesin...

f. Allah'ın Zâtını Düşünmeyin!

Abdullah ibn-i Selâm RA'dan rivayet edilmiş, Ebû Nuaym'ın *Hilyetü'l-Evliyâ*'sında kaydettiği, Ebû'ş-Şeyh'in kitabına yazdığı bir hadîs-i şerif.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:

لَا تَفَكِّرُوا فِي اللَّهِ وَتَفَكَّرُوا فِي خَلْقِ اللَّهِ فَإِنَّ
رَبَّنَا خَلَقَ مَلَكًا قَدَمَاهُ فِي الْأَرْضِ السَّابِعَةِ السُّفْلَى
وَرَأْسُهُ قَدْ جَاوَزَ السَّمَاءَ الْعُلَى مَا بَيْنَ قَدَمَيْهِ إِلَى
رُكْبَتَيْهِ مَسِيرَةٌ سِتِّمِائَةِ عَامٍ وَالْخَالِقُ أَعْظَمُ مِنَ
الْمَخْلُوقِ

(أبو الشيخ، حل. ع. ن عبد اللّ بن سلّم)

RE. 475/4 (*Lâ tefekkerû fi'llâhi ve tefekkerû fi halkı'llâhi, feinne rabbenâ haleka meleken, kademâhü fi'l-ardı's-sâbiati's-süflâ ve re'sühü kad câveze's-semâe'l-ulâ, mâ beyne kademeyhi ilâ rükbeteyhi mesîretü sittemieti âmin, ve'l-hâliku a'zamü mine'l- mahlûk.*)

(*Lâ tefekkerû fi'llâh*) “Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin mahiyeti üzerinde düşünmeyin. Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin kendisinin zâtı, künhü ve mahiyeti üzerinde tefekkür etmeyin. “Niye? Bu terazi o tefekkürü çekmez.

“—Peki, neyi düşünelim?”

(*Ve tefekkerû fi halkı'llâh*) “Allah'ın mahlûkatını tefekkür edin, yaratıklarına bakın, yaratıklarındaki kanunları görün, güzellikleri görün, incelikleri sezin; Allah'ın büyüklüğünü oradan anlayın, yoksa insan Allah'ın kendisini anlayamaz.

“Neden?”

لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ

(الشورى: ١١)

(*Leyse kemislihî şey'ün*) [Ona benzer hiçbir şey yoktur.] (Şûrâ, 42/11)

Onun gibi hiçbir şey yoktur ki, benzeterek söyleyelim.

لَا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ

وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ

(الأنعام: ١٠٣)

(*Lâ tûdrikühü'l-epsâr*) “Gözler onu göremez, (ve hüve yûdrikü'l- epsâr) ama o gözleri idrak eder. (*Ve hüve'l-latîfü'l-habîr*) O, eşyayı pek iyi bilen, her şeyden haberdar olandır.” (En'am, 6/103)

Gözler onu göremez ki, “Bak işte şurada!” diyelim.

Musa AS dedi ki:

رَبِّ أَرِنِي أَنْظُرْ إِلَيْكَ قَالَ لَنْ تَرِيْنِي وَلَكِنْ أَنْظُرْ

إِلَى الْجَبَلِ فَإِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ فَسَوْفَ تَرِيْنِي فَلَمَّا

تَجَلَّى رَبُّهُ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ دَكًّا وَخَرَّ مُوسَى صَعِقًا

فَلَمَّا أَفَاقَ قَالَ سُبْحَانَكَ تُبْتُ إِلَيْكَ وَأَنَا أَوَّلُ

الْمُؤْمِنِينَ

(الأعراف: ١٤٣)

(*Rabbi erinî enzur ileyk*) “Yâ Rabbi, müsaade eyle, kendini bana göster de ben seni göreyim, bakayım!” dedi. Görmek istedi Allah-u Teâlâ Hazretleri’ni... Fakat nasıl görecek?

(*Kâle*) Allah-u Teâlâ Hazretleri buyurdu ki:

(*Len terânî*) “Yâ Mûsâ, sen beni göremezsin! Benim cemâlimi temaşa etmeye tâkat getiremezsin! (*Ve lâkini’nzur ile’l-cebeli feini’stekarra mekânehû fesevfe terânî*) Ama şu karşıdaki dağa bak! O dağa tecelli edeyim; eğer o dağ o tecellîme tahammül edebilirse, o zaman sen de beni görebilirsin!” buyurdu.

(*Felemmâ tecellâ rabbühû li’l-cebeli*) “Mûsâ AS’ın Rabbi, Allah- u Teâlâ Hazretleri Tur Dağı’na tecellî edince, (*cealehû dekken*) dağ o tecellînin şiddetine dayanamadı, parça parça oldu. (*Ve harra mûsâ saikâ*) O müthiş manzara karşısında Mûsâ AS baygın yere serildi, düştü kaldı.

(*Felemmâ efâka kâle*) Ayılınca, o istediği şeyin kendi tâkatinin çok üstünde bir şey olduğunu itiraf ederek, dedi ki: (*Sübhâneke tübtü ileyke*) Yâ Rabbi, seni noksan sıfatlardan tenzih ederim, sana tevbe ettim. (*Ve ene evvelü’l-mü’minîn*) Ben inananların ilkiyim.” (A’raf, 7/143)

İnsan gözle göremez. Zâtını anlayamaz ki neye benzetecek? Anadan gözleri açılmamış bir insan etrafı dinliyor; “kırmızı” diyorlar, “sarı” diyorlar, “yeşil” diyorlar, “mavi” diyorlar; nereden anlayacak? Bu adam kırmızıyla yeşilin farkını nereden anlayacak?

Gözleri hiç açılmamış ki. Onun âleminde, kör âleminde, görmezler âleminde iki renk arasındaki farkı anlatacak hiçbir şey yok ki nasıl anlatabileceksin?

Buyur sarıyla kırmızının farkını anlat bakalım buna. Maviyle yeşilin, morun farkını anlat; anlatamazsın çünkü bir şeyi anlatabilmenin yolları var.

Bildiğimiz bir şeye benzemediği için Allah-u Teâlâ Hazretleri'ni anlatmamız mümkün değil. Allah-u Teâlâ Hazretleri'ne gözlerin bakıp tahammül etmesi, görmesi mümkün değil, tâkatin fevkinde...

Onun için Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin büyüklüğünü anlamak için insan mahlûkatına bakacak. Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin fiillerine bakacak, etrafta olan hadiselerle bakacak, tasarrufâtına bakacak, kâinattaki varlığını oradan anlayacak. Varlığına her hadise delil, her hadiseden onun varlığına delil çıkıyor ama zâtını anlamak insanlar için muhaldir, imkânsızdır, olacak bir şey değil!

Onun için, “Allah’ın zâtı üzerine düşünmeyin, mahlûkatı üzerinde düşünün.!” buyruluyor.

Efendimiz; “Mahlûkatı üzerinde düşünün.” dedikten sonra bir melek anlatıyor, diyor ki;

(*Feinne rabbenâ haleka meleken*) “Rabbimiz Allah-u Teâlâ bir melek yarattı ki, (*kademâhü fi'l-ardı's-sâbiati's-süflâ*) iki ayağı yerin yedinci katta, en aşağı yer tabakasında... (*Ve re'sühû*) Kafası, başı da, (*kad câveze's-semâe'l-ulâ*) en yüksek semayı geçmiş durumda... (*Mâ beyne kademeyni ilâ rûkbeteyhi*) İki ayağı arasından

dizine kadar olan mesafe, topuğuna kadar olan mesafe, (*mesîretü sitte miyeti âmin*) 600 yıllık mesafedir.

“—Allah’ın sizin görmediğiniz, sizin gözünüze görünemeyecek olan melekleri var, cinleri var, başka mahlûkatı var, yedi kat semâsı var, Arş’ı var, Kürsüsü var. Bu görmediğiniz mahlûklardan bir tanesi işte şu melektir.” diye anlatıyor.

Meselâ Arş-ı A’zam, Arş-ı A’zamı taşıyan melekler, nice melekleri var. Bir tanesini anlatıyor ve arkasından da bir umumi hakikati beyan ediyor:

(*Ve’l-hâliku a’zamü mine’l-mahlûk*) “Yaratan yaratılandan daha büyüktür, daha uludur.” Madem bunu yaratmış, Rabbimiz’in azametini oradan anlayın!

Biz de Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin büyüklüğünü anlamak için gökyüzüne başımızı çevirip bakalım. Yıldızlar, yıldızlar, yıldızlar sonsuz derinlikler içinde bir sürü yıldız.

İlim adamları diyor ki; bunların ışıkları, saniyede 300 bin km hızla giden bir ışık, onların ışıkları bilmem kimisi yüz bin senede gelirmiş, kimisi milyon senede gelirmiş, kimisi milyar senede gelirmiş. Ne kadar uzaklardan yıldızlar geliyor, yıldızların ışıkları geliyor. Geliyor ama diyelim ki bir milyon sene önce oradan ışık yola çıkmış, buraya geliyor. Işık gelmediği zaman biz onu göremeyiz. Geldiği zaman da, onun oradan çıkmalı bir milyon sene geçmiş olduğu için, belki o orada yok. Senin gördüğün yerde belki o yıldız o anda orada değil.

Eğer daha o maviliklerin içinde başka yıldızlar varsa sen orasını mavi görüyorsun; o derinliklerde daha ışığı sana gelmemiş yıldızlar var. Eğer gelenler milyar seneyse işte o milyar sene uzaklıkta o yıldız şimdi ne oldu, bilmiyorsun. Arada zamandan, mekândan bir perde, kâinatın öbür tarafını göremiyorsun ama, *(Ve'l-hàliku a'zamü mine'l-mahlûk)* “Yaratan yaratılıandan daha büyük, daha ulu, daha azametli” olduğundan, buradan Allah'ın azametini anla; “*Allahu ekber!*” dediğin zaman tüylerin diken diken olsun.

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin mahlûkatına bak, yaratılana bak; yaratanının azametini, kudretini, büyüklüğünü, kibriyâsını tefekkür eyle.

İşte biz bu kadar küçük, bacaksız mahlûklarız. Bu kadar bacaksızlığımızla bütün nimetleri bize vermiş olan Allah-u Teâlâ Hazretlerine bazı kimseler isyan ediyorlar. Bu kadar ulu, bu kadar büyük, bu kadar kudretli Rabbimiz'e, bu kadar kâinatı yaratmış olan, kâinattan ulu Rabbimiz'e karşı geliyorlar. Dilese bir anda mahvedecek olan kudret-i külliye sahibi Allah-u Teâlâ Hazretleri'ne karşı geliyorlar.

Allah-u Teâlâ Hazretleri insaf versin, akıl versin, delilik! Küfür- kâfirlik, delilik demektir. Aklı olan insan, kâfir olamaz. Vicdanı olan, akli olan insan kâfir olamaz, hayran olur belki.

Hayran olur; Rabbinin yarattığı mahlûkatın büyüklüğü karşısında, azameti karşısında, mükemmelliği karşısında, bu nizamın harikalığı

karşısında, rakamlar karşısında, kanunlar karşısında; kâinatın kanunları karşısında mest olur, hayran olur. Akli başından gider ama sevgiden hayran olur. Kâfirlerinki akıl değil, kâfirlerinki delilik!

g. Çekirgelerle Savaşmayın!

Diğer hadîs-i şerif:⁷

لَا تُقَاتِلُوا الْجَرَادَ فَإِنَّهُ جُنْدُ اللَّهِ الْأَعْظَمُ

(البغوى، واب ن صرى فى أماليه عن أبى زهير النميرى)

RE. 475/5 (*Lâ tükàtilü'l-cerâde feinnehû cündü'llâhi'l-a'zam*) “Çekirgelere cihad etmeyin, savaşmayın! Çünkü onlar Allah’ın en büyük ordularıdır.”

Bu sene hacca gittik, Ramazan’da da görmüştük; orada ışıklar etrafında pır pır, pır pır uçuyorlar, yerlere sapır sapır, sapır sapır dökülüyorlar; her taraf yağmur gibi çekirge... Bütün sokaklar, bütün sokak lambalarının altı parmak kadar çekirgeler. Onlar bazen bulut halinde gelmiş. Savaşmak mümkün değil.

Bir bulut gibi bir tarlaya konarmış, pır pır pır gelip bir tarlaya konarmış, ondan sonra o tarladan pır diye kalktığı zaman tarlanın yeşilliği yok, bitti. Başka bir tarlaya konarmış, yemyeşil tarlaya, biraz sonra da oradan uçtuğu zaman tarla bitti, her şeyi yer bitirmiş. “Çekirge âfeti.” diyoruz.

⁷ İbn-i Kâni’, *Mu’cemü’s-Sahâbe*, c.VII, s.220, no:1968; İbn-i Hacer, *el-İsâbe*, c.VII, s.156, no:9940; Ebû Nuaym, *Ma’rifetü’s-Sahabe*, c.XX, s.131, no:6195; Ebû Züheyr en-Nemîrî RA’dan.

Câmiü’l-Ehâdîs, c.XVI, s.245, no:16702.

Galiba Güneydoğu Anadolu'da filan bazen oluyor. Bizim memleketlerde, buralarda çok olmuyor. Fakat oralarda; biz bu sene biraz ucundan, kenarından bu çekirge âfetini gördük. Tabi bunların hepsi Allah'ın mahlûkatı (*celle celâlühû ve amme nevâlühû*)

Yağmur Allah'ın emriyle yağıyor, rüzgâr Allah'ın emriyle esiyor, güneş Allah'ın emriyle çıkıyor, kâinattaki her varlık Allah'ın emriyle var; Allah'ın emriyle hareket hâlinde, Allah'ın emriyle çalışma hâlinde.

Bütün işler Hâlik'ındır, kul eliyle işlenir;

Hakk'ın emri olmaz ise, sanma bir çöp deprenir.

Allah izin vermese, emri olmasa hiçbir çöp bile kıpırdamaz. Her hareket, her oluş, her olay, her hadise Allah'ın emriyle, fermanıyla, izniyle oluyor. Allah-u Teâlâ Hazretleri dilediğine âfet veriyor, dilediğine safa veriyor, izzette ikramda bulunuyor. Bakıyorsunuz bir yanardağ patlıyor, yirmi bin kişi, otuz bin kişi ölüyor. Bakıyorsunuz bir yere yağmur yağıyor, bir tarafta kuraklık oluyor.

Boynumuz bükük; bunların hepsi Allah'ın ordularından birer ordu, nasıl dilerse öyle yapar. Dilerse o orduyu sevk eder helâk eder, dilerse bu orduyu sevk eder helâk eder; elimiz kolumuz bağlı...

Çernobil'de bir atom patlaması oldu, radyasyon oraya yayıldı, buraya yayıldı. Bu radyasyonu şöyle anlayabilirsiniz; eskiden sobadan, mangaldan yelpazelerken çat halının üstüne, postun üstüne bir kıvılcım sıçrardı, yangın çıkardı, orayı tutuştururdu.

Bir kıvılcım ama biraz sonra üstüne basarsan sönüyor, kıvılcım çünkü veyahut bir yerde kendi kendine bıraksan yanmayacak; biraz etrafını yakıyor, sönüyor.

Ama bu radyasyon denilen şey, kıvılcım gibi daha küçük zerreleri atıyor. Bu, attığı yerde sönmüyor, aynı tarzda çalışmaya devam ediyor. Ekmeğe girmişse ekmekte oluyor, fındığa girmişse fındıkta oluyor, çaya girmişse çayda oluyor, meyveye girmişse meyvede oluyor, suya girmişse suda oluyor. İki tane atom bombası patlatsa, radyasyon olsa bitecek.

Geçen gün bir gazetede gördüm; dünyanın etrafındaki hava tabakası ki, ona şimdi kitaplarda atmosfer diyorlar, atmosfer tabakasında bilmem kaç km ozon varmış.

Ozon maddesi ki oksijenin üç atomu bir araya gelince ozon oluyor. Bu; dışarıdan gelen radyasyonu, daha bir takım zararlı etkileri engelliyormuş, süzgeç vazifesi görüyormuş, geçmesine mâni oluyormuş.

Dünyanın atmosferindeki ozon tabakası çok azalmış. Bu bizim sıkığımız spreyler fıss fıss fıss, onlar havaya çıkıp gidip ozonun moleküllerini tahrip ediyormuş. Bu uçan, kartal gagası gibi olan, Konkort uçağı, o Amerikalılara karşı Fransızların İngilizlerin ortaklaşa yaptığı Konkort uçağı çok yüksekte uçarken ozon tabakasını tahrip ediyormuş. Bu ozon tabakası tahrip olduğu zaman, dünyanın uzaydan gelecek olan radyasyon tesirlerine mukavemeti kalmayacakmış.

Nerelerden nerelere. Allah-u Teâlâ Hazretleri ozon tabakasını, perdesini kaldırıverse, dünyaya radyasyon yağıverse, işte kıyamet koptu. Çernobil'deki toprağın altına, betonun altına gömülen atomun etkisi susmasa, orada durmasa devam etse, alttan alttan işlese dünya mahvoldu, gitti. Filanca patlayan şey şöyle olsa, böyle olsa dünya mahvoldu gitti.

Rabbimiz'in rahmetiyle gazabı arasında, iki parmak arasında, bir işaretlik canımız var. Karıncadan da aciziz, karıncadan da bîçareyiz; günahlara dalmış, gidiyoruz.

Allah bizi gafletten uyandırsın. Kimisi kız peşinde, kimisi içki peşinde, kimisi kumar peşinde, kimisi rüşvet peşinde, kimisi adam aldatmaca peşinde, kimisi vatana hıyanette, kimisi zevk u sefâda, kimisi keyifte; gafil gafil bekliyorlar.

Allah-u Teâlâ Hazretleri imanımızı kuvvetli eylesin... Rızasına uygun yaşamayı nasib eylesin... Hayat hayırlı olduğu müddetçe bizi hayırlı, uzun ömürlerle muammer eylesin...

Çünkü nimetlerin en büyüğü; sâlih bir insanın uzun ömürle, sıhhat, afiyet üzere yaşamasıdır. Ölümün hayırlı olduğu zamanda da iman-ı kâmil ile amel-i sâlih üzere, Allah'ın sevdiği bir hal ve durumda iken, mü'min-i kâmil olarak ruhumuzu kabz eylesin... Huzuruna sevdiği, razı olduğu kul olarak varmayı cümlemize nasib eylesin...

h. Ümmetin Taunla Helâk Olacağı

Hız. Âişe Valimizden rivayet edilmiş bir hadîs-i şerif. Taberânî'nin *Evsat*'ında kaydettiğine göre, SAS Efendimiz şöyle buyurmuş:⁸

لَا تَفْنَى أُمَّتِي إِلَّا بِالطَّعْنِ وَالطَّاعُونَ غُدَّةٌ كَغُدَّةِ
الْأَيْبِلِ الْمُقِيمِ بِهَا كَالشَّهِيدِ وَالْفَارُّ مِنْهَا كَالْفَارِّ

مِنَ الزَّحْفِ

(طس. عن عائشة)

(*Lâ tefnâ ümmetî illa bi't-ta'ni ve't-tâûni; guddetün keguddeti'l- ibili; el-mukîmü bihâ ke'ş-şehîdi, ve'l-fârrü minhâ ke'l-fârrî mine'z- zahfi.*)

(*Lâ tefnâ ümmetî illâ bi't-ta'ni ve't-tâûni*)
“Benim ümmetim ancak ta'n ve taun ile helâk olur, başka bir şeyle helâk olmaz. “

Bunlar salgın hastalıklar.

“—Ümmet-i Muhammed'in en çok helâkinin, toptan kırılmasının sebebi salgın hastalıklar olacak.” diye Peygamber Efendimiz buyurmuş.

Ve bu hastalıkların insana şehid mertebesinde bir derece verdiğini de bildirmiştir. Umumiyetle Ümmet-i Muhammed'in helâki böyle oluyor.

⁸ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.145, no:25161; Heysemî, *Mecmaü'z- Zevâid*, c.III, s.51, no:3867; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VII, s.379, no:4408; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.V, s.353, no:5531; Hız. Aişe RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.X, s.80, no:28450; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XVI, s.245, no:16701.

“—Benim ümmetim ancak ta’n ve taun hastalıkları ile fâni olur, fena bulur yani kırılırlar. “

(*Guddeten keguddeti’l-ibili*) “Bu hastalık da, develerin ayaklarında çıkan deve guddesi gibi bir şiştir, iltihaptır, öyle olur, ondan sonra vefat ederler.”

Peygamber Efendimiz, bu hastalığın tarifini böyle yapıyor. Artık doktorlar bunun şimdi hangi hastalığa delalet ettiğini düşünsünler, bilsinler.

(*El-mukîmü fîhâ ke’ş-şehîd*) “Bu hastalığın çıktığı yerde; bu taun hastalığının, salgın hastalığın çıktığı yerde ikamet eden, kalıp ölürse şehiddir, şehid gibidir. (*Ve’l-fârrü minhâ*) Oradan, o bölgeden firar edip kaçan da savaştan kaçmış gibidir.”

Bakın, muhterem kardeşlerim!

Peygamber Efendimiz böyle buyuruyor. İslâm canı kurtarmaya çok önem verir, sıhhate çok önem verir. Vücudun tehlikelerden uzak olmasına çok önem verir. Fakat bu salgın hastalığın çıktığı yerde durmayı tavsiye ediyor. “Çıkmasın, dursun!” diyor; “Duran şehid gibidir. Kaçan; savaştan kaçan, —ödlek, savaştan kaçıyor, alçak— cepheden kaçan gibidir.” diyor.

Günahkâr oluyor. Onun için, aman bu ne kadar güzel bir fikir, bunu şimdi herkes anlayamazsa doktorlar anlıyor. Başlarını sallıyorlar ya, çünkü salgın hastalık çıkan yerde karantina uygulanır, polisler etrafı sararlar, oradan dışarıya kimseyi çıkarmazlar. “Buradaki hastalık öbür tarafa gitmesin.” diye, zaten öyle yapıyorlar. Sebebini şimdi anlarlar.

Peygamber Efendimiz o zaman öyle diyor;

“—Ashâbım korkmayın, durun! Hastalık çıkmışsa orada durun, durmanız şehidlik kazanmanıza sebep olur. Oradan firar etmeniz, oradan başka bir beldeye gitmeniz, savaştan kaçmak gibi ödleklidir ve günahdır.”

Neden? Eğer kaçarsa hastalığı öbür tarafa da götürecektir kardeşlerim! Ne yapalım, ölürse ölür, kalırsa kalır.

Büyüklerimizin, o sahabe-i kirâmın, büyük evliyâullahın hayatlarını okuduğumuz zaman görürüz ki bu gibi hastalıklarda hiç korkmamışlar. “Geldiyse geldi, ne yapalım?” demişler, buldukları yerlerden ayrılmamışlar; onun şehidlik olduğunu, kıymetli bir mertebe olduğunu bilmişlerdir.

O bakımdan ne yapalım, ecel bir yerde geliyor. İnsanın eceli gelmeden, vadesi yetmeden zaten ölmesi yoktur, bu gibi durumlarda böyle bir tavır içinde olmanın gerektiğini biliniz.

i. Sefihlerinizi İmam Yapmayın!

Diğer hadîsi serif:

Bu hadîs-i şeriflerin niye konuları değişik değişik geliyor? Alfabe sırasına göre, ilk kelimelerine göre dizilmiş olduğundan.

Bazen tıptan geliyor, bazen savaştan, geliyor bazen başka bir konudan geliyor; daha da iyi oluyor, mevzular çeşitli oluyor, şahsen benim hoşuma gidiyor; bilmiyorum siz ne dersiniz?

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁹

لَا تُقَدِّمُوا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ فِي صَلَاتِكُمْ وَلَا عَلَى
جَنَائِزِكُمْ سُفَهَاءَكُمْ

(ابن قانع، وعبدان، وأبو موسى عن الحكم بن الصلت القرشي)

RE. 475/7 (*Lâ tükaddimû beyne eydîküm fî salâtiküm, ve lâ alâ cenâziküm süfehâiküm.*)

“Namazlarınızda ve cenazelerinizde, cenaze namazı kıldıracağınız zaman önünüze sefihlerinizi, aklı kıtlarınızı, beyinsizleri geçirmeyin. “

İmam olacak kimse hatırlı, şerefli, Allah indinde makbul, takvâ ehli, saygıdeğer kimse olsun; öyle süfaha takımından olmasın. “Hafif meşrep, hareketleri dengesiz, çocuksu, olgun olmayan halleri olan kimse” demek.

Demek ki namazlarımızda başımıza geçireceğimiz imam, mihraba geçireceğimiz imam; cenaze namazı kıldırırken o öne süreceğimiz imamın, aklı başında, şerefli, haysiyetli, itibarlı kimselerimiz olmasını Efendimiz tavsiye buyurmuş.

Neden?

⁹ İbn-i Kâni', *Mu'cemü's-Sahâbe*, c.II, s.120, no:375; İbn-i Esîr, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.273; İbn-i Hacer, *el-İsâbe*, c.II, s.103, no:1781; Hâkim ibnü's-Salt RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.588, no:20389; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVI, s.259, no:16732.

Çünkü o gurubun sözcüsü, Rabbimizin huzurunda imam. O gurubun sözcüsü hafif meşrep bir kimse olursa, akli kıt bir kime olursa, kendisini kollamasını korumasını bilmeyen, vakarlı onurlu bir kimse değilse; o şahıs o cemaate Allah'ın sevmediği bir kimse, elçi olmuş oluyor, o bakımdan uygun değil.

İtibarlı, Allah'ın sevgili bir kulu öncü olursa o zaman tabi netice alınır. Cenaze namazı kılınırken de öyle olması lazım. O halde imamlarımızı takvâ ehli insanlar arasından seçmeliyiz. İmamlarımızın da ölçülü, akıllı, dengeli kimseler olmasına itina etmesi gerekiyor; iki taraflı bir şey bu.

İkinci hadîs-i şerif de Hz. Ali Efendimiz'den gelen bir rivâyetle bu konuyu tekrar teyit eden bir hadîs-i şerif. Burada biraz daha izah etmiş:¹⁰

لَا تُقَدِّمُوا سُفَهَاءَكُمْ وَصِبْيَانَكُمْ فِي صَلَاتِكُمْ وَلَا
عَلَىٰ جَنَائِزِكُمْ فَإِنَّهُمْ وَفْدُكُمْ إِلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ

(الديلمى عن على)

RE. 475/8 (*Lâ tükaddimû süfehâeküm ve sıbyâneküm fi salâtiküm, ve lâ alâ cenâiziküm, feinnehüm vefdüküm ila'llâhi azze ve celle.*)

¹⁰ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.16, no:7310; Hz. Ali RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.588, no:20390; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVI, s.260, no:16733.

(*Lâ tükaddimû süfehâeküm ve sıbyaneküm fi salâtiküm*) “Namazınızda; beyinsizlerinizi, akılsızlarınızı, hafif akıllılarınızı, gevşek olanlarınızı, derecesi dûn olanlarınızı, aşağıları, çocuklarınızı, önünüze geçirmeyin! (*Ve lâ alâ cenâiziküm*) Cenazelerinizin önüne geçirmeyin, cenaze namazına geçirmeyin. (*Feinnehüm*) Çünkü bu öne geçirilen kişiler, (*vefdüküm ila’llâhi azze ve celle*) Azîz ve celîl olan Allah-u Teâlâ Hazretleri’ne sizin elçiniz, sözcünüz demektir.”

Onun için, onu sözcülük yapacak kimse olarak seçin! Diyelim ki bir yüksek makama sizi çağırdılar, on beş kişi gidiyorsunuz. İçinizden ağzı en güzel söz yapan, en itibarlı, en haline güvendiğiniz kimseyi seçersiniz ya; onun da öyle olması icap ediyor.

j. Atların Perçemlerini Kesmeyin!

Bizim dinimizde cihad malzemesine büyük değer verilmiştir. Peygamber SAS Efendimiz hadîs-i şeriflerde o zamanın cihad malzemesi olarak at ve deve beslemeyi tavsiye etmiştir ki, müslümanlar düşmanlara karşı kuvvetli olsun ve savunmalarını, hücumlarını güzel yapsınlar. Burada o atlarla ilgili tavsiyeleri var. Ebû Dâvud, Beyhâkî ve İbn-i Abdi’l-Ber, Utbetü’bnü Abd RA’dan rivayet etmiş.

RE. 474/ (*Lâ tekussû nevâsi’l-hayli, feinnehû ma’kûdün bi- nevâsihe’l-hayru; ve lâ a’râfehâ, feinnehâ edfâühâ; ve lâ eznâbehâ, feinnehâ mezâbbühâ.*)

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹¹

لَا تَقْصُوا نَوَاصِيَ الْخَيْلِ فَإِنَّهُ مَعْقُودٌ بِنَوَاصِيهَا
الْخَيْرُ وَلَا أَعْرَافَهَا فَإِنَّهَا أَدْفَاؤُهَا وَلَا أَذْنَابَهَا
فَإِنَّهَا مَذَابُهَا

(*Lâ tekussû nevâsi'l-hayli*) “Atların perçemlerini kesmeyin! Atların alınlarına dökülen saçlar vardır, onları kesmeyin! (*Fe innehû ma' kudün binnevâsihe'l-hayr*) Çünkü onların bu perçemlerine hayır asılıdır. Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin hayr u bereketi onun perçemlerine asılmıştır.”

(*Ve lâ a'râfehâ*) “Yelelerini de kesmeyin, enselerindeki saç gibi olan şeyleri de kesmeyin! (*Feinnehâ edfâühâ*) Çünkü onlar onların ısınma araçlarıdır, elbiseleridir.”

(*Ve lâ eznâbehâ*) “Kuyruklarını da kesmeyin! (*Feinnehâ mezâbbühâ*) Çünkü onlar onun yelpazesidir, kendilerini savunurlar, korurlar.”

¹¹ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.VII, s.81, no:2180; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.184, no:17680; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.331, no:12682; Ebû Avâne, *Müsned*, c.IV, s.448, no:7290; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.I, s.268, no:467; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXXVIII, s.282, no:7662; İbn-i Esîr, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.734; İbn-i Hacer, *el-İsâbe*, c.V, s.254, no:6740; Utbete'bni Abd es-Sülemî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.347, no:10825; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVI, s.263, no:16743.

Peygamber Efendimiz; atları kendi tabii halleriyle bırakmayı tavsiye etmiş oluyor. Yelelerinin, perçemlerinin, kuyruklarının kesilmemesini söylüyor. Tabii atların vücutlarındaki tüylerin kesilmesi, kaşağılanması ve sâiresi o temizliğin icabı oluyor. Fakat ötekilerin kesilmemesi gerekiyor.

Artık şu devirde at, sanıyorum bir otomobilden de pahalı oluyormuş. Beslenmesi, bakılması, hele hele kaliteli bir at ise bayağı lüks bir şey oluyormuş. Hani at beslesen, şimdi bu devirde nasıl bakacaksın? Onunla nasıl savaş yapacaksın?

Devir değişti ama buradan çıkarabiliriz ki, düşmanları korkutabilmemiz için, düşmanların hücumlarına karşı korunabilmemiz için gerekli her türlü âleti, edevâtı cihazı, mermiyi, silahı, tedbiri almalıyız. Düşman bizim tarafımıza baktığı zaman yüreği ağzına gelmeli.

Bu, Müslümanlığın vazifelerinden birisidir. Bizim silahsız, mermisiz, uçaksız, tanksız, gemisiz, denizaltısız ve sâiresiz olmamız İslâm'a uygun bir şey değil. Yemeyip içmeyip, yazlığa gitmeyip, ekmeğimizi sadece bir katıkla yiyip, fazlasını harcamayıp, lükse dalmayıp, elmas şunu bunu almayıp bunları yapmamız lazım!

Güney Afrika neresi? Afrika'nın ta aşağı ucunda elmas çıkan yer. Türkiye ile korkunç ticareti varmış. Ne ticareti? Elmas ticareti...

Orada zencileri öldüre öldüre elması çıkarıyorlar, ondan sonra bizimkiler de alıyor.

Kadınlar parmağına elmas yüzük takacak, elmas küpe takacak, elmas gerdanlık takacak, elmas göğüs iğnesi takacak, broş takacak ve sâire. Olmayıversin, olmazsa ne olur?

Karnı doyduktan sonra, sırtı giyimli olduktan sonra butamamen lükse kaçan bir şey oluyor. Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şeriflerinden biliyoruz. Zaten fazla lükse, ziynete düşmemek gerektiğini, savaş için hazırlık yapmamız gerektiğini... Bizim dağımızın, tepemizin silah dolması lâzım!

İki gündür gazetelerde havadis var ki, 20 mm'lik uçak savar topları yapıyormuşuz, 35 milimlik de yapma hazırlığındaymışız. 20 milim, 2 santim çapında mermi atan, 1400 metre mesafeli uçaksavar... Adamlar on bin metreden uçuyorlar.

Amerika Libya'ya saldırdığı zaman, elindeki Rus silahlarının menzili, uçakları düşürmeye, yetmedi, kâfi gelmedi. Daha yukardan uçtular, bombaladılar.

Asrın teknolojisini her bakımdan alabilmemiz lazımdı. Geç kalmışız; yemeyip içmeyip, yatmayıp uyumayıp bu işleri başarmamız lazımdı. Bizim üniversitelerimizdeki profesörlerimizin çalışması lazımdı.

Şimdi uçağın izine manyetik olarak tâbi olan bombalar var, attığın zaman uçağın arkasından gidiyor, yakalıyor, patlatıyor. Koordinatlarını verdiği zaman hedefi bombalayan; “Şuraya gideceksin!” diye tarif ettiğin zaman, oraya varıp giden bombalar var. Hatta akıllı bomba diyorlar.

Akıllı değil, içindeki cihazlar mükemmel. Düşman onları yapıyor. Düşman onları yaparken, yıldızlar savaşını planlarken, konvansiyonel silahlar yapmak için biz çok geri kalmışız. Tamam o da lâzım; nihayet iş göğüs göğüse savaşa geliyor ama çok önceden bunları bitirmeliydik. Bu onu gösteriyor.

İşte Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şeriflerinden onu anlıyoruz. Cihad malzemesi müslümanın elinde devamlı hazır olacak, müslümanlar kale gibi olacak!

Müslümanlar İslâm'dan uzaklaştıkça mahvolmuşlar, İslâm'dan uzaklaştıkça kaybetmişlerdir.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi tekrar İslâm'a kabul eylesin... Müslüman olarak yaşamayı nasib eylesin... Düşmanlarımızın karşısında nusretiyle te'yid ve takviye eylesin... Kimsenin önünde hor, zelil eylemesin... Mağlup, mahcup eylemesin... Şu güzel ecdat yadigârı beldelerimizi düşmanlara çiğnetmesin... Düşmanlar tarafından istilaya uğramış beldelerimizi, kısa zamanda kurtarmayı cümlemize nasib ve müyesser eylesin...

Fâtiha-i şerife me'al-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

07. 12. 1986 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

